

KÚRIA

Bfv.III.385/2012/10.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. év január hó 15. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt V-né S. H. és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Kaposvári Városi Bíróság 4.B.127/2010/96. számú ítéletét, illetőleg a Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.447/2011/14. számú végzését S. H. I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült 2.305 (kettőezer-háromszázöt) forint bünnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítványozó, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Városi Bíróság a 2011. április 4. napján kihirdetett 4.B.127/2010/96. számú ítéletével az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- folytatólagosan elkövetett csalás büntetében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c) pont és (6) bekezdés b)

pont: tényállás II., IV., VI., VII., VIII., XII., XIII., XVI., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII. pont],

- csalás bűntettének kísérletében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c) pont és (5) bekezdés b) pont: tényállás XXIII. pont],

- 23 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §: tényállás I-XXIII. pont).

Ezért az I. rendű terheltet halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá vele szemben 3.121.000 forint vagyonekobzást rendelt el.

Egyebekben az I. rendű terheltet kártérítésként a magánfél részére 13.376.000 forint és ennek 2008. április 17. napjától a törvényes mértékű kamat megfizetésére, valamint 802.600 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte - ezt meghaladó részében a polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett a lefoglalt dolgokról és a bűnügyi költségről is.

A kétirányú fellebbezés alapján eljáró Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2012. február 16-án hozott 2.Bf.447/2011/14. számú végzésével azzal hagyta helyben az elsőfokú ítéletet, hogy 13.406.130 forintra helyesbítette a magánfélnek fizetendő tőke és 804.400 forintra helyesbítette az eljárási illeték összegét.

Az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos büntetőtörvény alapján bírálta el a bűncselekményeket.

A jogi értékelés keretében megjelölte a minősítéshez alkalmazott törvényhelyeket.

Utalt rá, hogy a bank sérelmére elkövetett önmagában kísérleti szakban megrekedt részecselekmények (tényállás XVII., XX., XXI., XXII. pont) ellenére a folytatólagosság egysége folytán egységes minősítéssel (értelemszerűen: befejezettség) élt.

A vádban előbb 20 rendbeli közokirat-hamisítás büntettekénti minősítést [Btk. 274. § (1) bekezdés b) pont] érintően kifejtette, hogy az eredeti közokiratokról hitelesítés nélkül készített fénymásolatok valójában magánokiratok, mivel az előállítója még annak látszatára sem törekszik, hogy a kiállító a Pp. 195. §-ának

(1) bekezdésében megjelölt hatóság. Megjegyezte még, hogy tényállási pontonként 1-1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségét állapította meg, mert azonos ügylethez kerültek felhasználásra.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben kiegészítette és helyesbítette, s így a felülbírálathoz megalapozottnak és irányadónak vette, az I. rendű terhelt bűnösségének a megállapítását pedig okszerűnek, a bűncselekmények minősítését törvényesnek értékelte. A védő sérelmezése folytán az üzletszerűsége nézve a Btk. 137. §-ának 9. pontja szerinti törvényi fogalom-meghatározás ismérveinek megfelelést állapított meg.

A jogerős ügydöntő határozat ellen az I. rendű terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt, felmentés érdekében.

Az indítvány indokai szerint

- a tényállás felderítetlen, elmaradt a tettes-társak kiderítése is,
- az elkövetés kétséget kizáró módon nem bizonyított, a tanúk vallomásai sok esetben ellentmondásosak, felmerül a hamis vád és a hamis tanúzás,
- figyelmen kívül maradt, hogy az elkövetéskor pszichiátriai kezelés alatt állt, a cselekményeket kóros elmeállapotban követte el, nem volt beszámítható, továbbá kényszer és fenyegetés alatt cselekedett,
- nem vették figyelembe, hogy rendszeresen fizette a törlesztőrészeket, s hivatkozott a 3/2009. BJE számú büntető jogegységi határozatra,
- sértettti közrehatás történt, mert az ellenőrzés csak 5-6 hónappal követte az elkövetést,
- a büntetéskiszabásnál nem vették figyelembe veszélyeztetett terhességét.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1006/2012. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta, és az I. rendű terhelt tekintetében a támadott határozat hatályában fenntartását indítványozta.

Álláspontja, hogy a kizártságot az irányadó tényállásban a meg nem állapított tényekre (kóros elmeállapot, fenyegetés, kényszer) hivatkozás és a bizonyítékok újraértékelésének igénye adja.

Az alaptalanság pedig abban áll, hogy az eljárás bíróságok a 3/2009. BJE számú büntető jogegységi határozattal megfelelésben a rendszeres törlesztéssel érintett tényállási III., V. és XI. pontok esetében nem állapították meg az I. rendű terhelt bűnösségét.

A Kúria a Be. 420. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen az I. rendű terhelt védője a felülvizsgálati indítványt az alábbiak szerint tartotta fenn felmentés, másodlagosan hatályon kívül helyezés és új eljárás elrendelése érdekében:

- az elmeorvosi vizsgálat elrendelésére irányuló bizonyítási indítvány indokolásában a másodfokú bíróság szakkérdésben foglalt állást, amikor valójában értékelte a becsatolt orvosi anyagot, megállapítva, hogy az a beszámítási képességet nem érinti, és a Be. 99. §-ának (2) bekezdése kötelezővé teszi a kóros elmeállapot vizsgálatát, így a bizonyítási indítványt el sem utasíthatta volna,
- a 3/2009. BJE számú büntető jogegységi határozatban foglaltakat a bíróság nem értékelte, indokolása e körben hiányos,
- a másodfokú bíróság üzletszerűség kapcsán kifejtett indokolása az alanyi oldal kapcsán nem felel meg az ítélezési gyakorlatnak.

A Legfőbb Ügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta; a védői álláspontra reagálva kifejtette, hogy a bíróság nem szakkérdésben foglalt állást, és mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy indokolt-e a szakértői bizonyítás.

Az I. rendű terhelt - akinek az eljárásban eddig használt neve időközben a lánykori nevére változott - nem kívánt felszólalni.

Az I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványa nem alapos.

Felülvizsgálatban a felülbírálat

- az indítványhoz [Be. 423. § (4) bekezdés],
 - a jogerős határozatban megállapított, s nem támadható tényálláshoz [Be. 423. § (1) bekezdés] és
 - főszabályként a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabályokhoz [Be. 423. § (2) bekezdés]
- kötött.

Felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak nincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, 388. § (2) bekezdés].

A jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt bűnösségének a megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor, valamint a Be. 416. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

A bíróság azonban nem sértett törvényt, amikor a terhelt bűnösségét megállapította és a felrótt cselekmények minősítése döntően törvényes, miként a kiszabott büntetés is.

Az elkövetéskor és az elbíráláskor azonos szabályozás mellett a Btk. 318. §-ának (1) bekezdése szerint csalást követ el, aki mást jogtalan haszonszerzés végett tévedésbe ejt vagy tévedésben tart, és ezzel kárt okoz.

Az irányadó tényállás szerint az I. rendű terhelt a folytatólagosan elkövetett csalás büntettét

- a bank sérelmére rendszeres haszonszerzésre törekedve követte el, és pedig 2007. szeptember 5. (tényállás II. pont) és 2008. május 8. (tényállás XXII. pont) napjai között oly módon, hogy

- nem létező személy nevében (tényállás II., IV., VI., VII., XII., XIII., XVI., XVII., XVIII., XIX., XX. pont) vagy létező, de a csalási szándékról nem tudó személy nevében (tényállás VIII., XXI., XXII. pont) nyújtott be személyi kölcsön iránti kérelmet, amelyekhez

- valótlan tartalmú magánokiratokat csatolva a kérelmezőként feltüntetett személy teljesítőképesége tekintetében a sértettet tévedésbe ejtette,

- és ezzel a sértettnek kárt okozott:

- a sértett a kölcsönt, az I. rendű terhelt által a kérelemben megjelöltek szerint, a csalási szándékról nem tudó személy (tényállás II., VI., XIII., XVI., XVIII. pont)

vagy az I. rendű terhelt saját bankszámlájára (tényállás IV., VII., VIII., XII., XIX. pont) utalta,

- amikor pedig a sértett a kérelmet elutasította (tényállás XVII., XX., XXI., XXII. pont), a kár nem következett be,

- a pénzüintézet sérelmére összesen 17.010.000 forint kárt okozott, valamint 8.450.000 forint károkozást kísérelt meg.

Az I. rendű terhelt a csalás büntettének kísérletét

- a másik pénzüintézet sértett sérelmére 2008. február 13-án úgy követte el, hogy
- nem létező személy nevében nyújtott be 1.400.000 forint személyi kölcsön folyósítása iránti kérelmet,
- valótlan tartalmú magánokiratokat csatolva a kérelmezőként feltüntetett személy teljesítőképesége tekintetében a sértettet megkísérelte tévedésbe ejteni és részére kárt okozni,
- de a sértett elutasította a kérelmet (tényállás XXIII. pont).

Az I. rendű terhelt a 23 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségét 2007. június 20. (tényállás I. pont) és 2008. február 13. (tényállás XXIII. pont) napjai között úgy követte el, hogy

- a csalásként nem értékelt cselekmények (tényállás I., III., V., IX., X., XI., XIV., XV. pont) esetében, továbbá
- a folytatólagosan elkövetett csalás (tényállás II., IV., VI., VII., VIII., XII., XIII., XVI., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII. pont) esetében, és
- a csalás büntettének kísérlete (tényállás XXIII. pont) esetében a pénzüintézet sértetthez benyújtott személyi kölcsön iránti kérelmekhez a tévedésbeejtés érdekében egy vagy több valótlan tartalmú magánokiratot (másolatban nyugdíjigazolás, bankszámlakivonat, személyi igazolvány, telefonszámla stb.) csatolt.

Ehhez képest az irányadó tényállás alapján kétségtelen, hogy az I. rendű terhelt

- a folytatólagosan elkövetett csalásként értékelt cselekmények esetében a bankot jogtalan haszonszerzés végett tévedésbe ejtette, tehát eleve visszafizetési szándék nélkül igényelt valótlan tartalmú magánokiratok felhasználásával kölcsönt,
- s ugyanez történt a másik pénzüintézet sérelmére elkövetett csalási kísérlet esetében.

Következésképpen a felrótt csalási és magánokirat-hamisítási cselekmények egyértelműen törvényi tényállásszerűek.

Az indítványban foglaltak kapcsán rámutat a Kúria arra, hogy a család megvalósulása, illetve befejezettsége vonatkozásában közömbös a megtévesztés utáni magatartás, mint ahogy a kár megtérülése is, ami - tehát a kármegtérülés - egyébként is csak részben következett be.

Megjegyzi a Kúria, hogy a kár részbeni megtérítésében álló részbeni megtérülése az elkövetés időtartamának első felében (tényállás II., IV., VI., VIII. pont) történt, majd teljességgel elmaradt, azaz a továbbiakban az I. rendű terhelt elszántsága elmélyült.

Jelentősége az ügyletkötési szándéknak van, ez pedig a sértett megtévesztésében áll, aminek a célzata is kétségtelen.

Csalás kapcsán a teljesítőképeség és a teljesítési szándék nem ugyanaz, a bűnösség kérdését ez utóbbi - akarati tényező - dönti el (BH 2011.160. jogeset I. pont).

Az elkövető kölcsönigény esetén a teljesítőképeséget állítja, vagy a kölcsönadó által támasztott előfeltétel esetén igazolja. A jelen ügyben az igazolás valótlan tartalmú magánokiratok felhasználásával megtörtént. A kölcsönt igénylő teljesítőképesége azonban lehet valós is az igénylés idején, sőt akár a kölcsön törlesztésére a szerződésben előírt időtartam alatt mindvégig, ám nem ez lesz a kölcsönt igénylő, majd nem fizető szándéka megítélendőségének az alapja.

A kölcsön nem fizetése önmagában büntetőjogi felelősség megállapításához nem vezethet, mert a büntetőjog nem a polgári jogi kötelezettség pusztán teljesítését szankcionálja.

A család kizárólag a jogtalan haszonszerzést célzó elkövetés. Egy kölcsön kapcsán nyilvánvalóan jogszerű a kölcsönvevő részéről - piaci alap esetén mindkét oldalról - a haszonszerzést szolgáló cselekvés. A haszonszerzés azáltal válik jogtalanná, azaz a kölcsönvevő cselekvése akkor irányul jogtalan haszonszerzésre, ha a szerződés megkötésével lezáruló kölcsönigénylési folyamat során eleve nincs teljesítési szándéka, és ennek folyományaként téveszti meg a kölcsönadót a teljesítési szándéka, és esetlegesen a teljesítési képessége tekintetében, majd jut a kölcsönadónál kárként jelentkező haszonhoz. A megtévesztéssel jogtalan haszonszerzést célzó és a megtévesztettnél kárt okozó turpis magatartás tisztán a büntetőjog alkalmazását követeli meg.

A jelen ügyben pontosan erről van szó, az irányadó tényállás alapján eredményesen nem vitatható módon.

A 3/2009. BJE számú jogegységi határozat kimondja, hogy „nem állapítható meg a csalás (Btk. 318. §) bűncselekményében a bűnössége annak a terheltnek, akinek a kölcsön felvételekor szándékában áll a kölcsön visszafizetése, és ennek a reális lehetősége is adott, de a hitel megszerzése érdekében a piaci alapú kölcsön folyósításának feltételei tekintetében a hitelintézetet tévedésbe ejti és a pénzügyi intézmény e megtévesztése folytán folyósítja részére az igényelt kölcsönt” (1. pont). Továbbá a „hitelintézet megtévesztésével megszerzett pénzkölcsön rendszeres törlesztése, illetve visszafizetése általában a visszafizetési szándék komolyságára és a károkozási szándék hiányára utal” (2. pont). (ld. BH 2010.268. jogeset)

A megjelölt jogegységi határozatra hivatkozás azonban a jelen ügyben közömbös, mivel a bíróság – ahogy azt a Legfőbb Ügyészség is kifejtette – kizárólag olyan esetekben állapította meg csalás miatt az I. rendű terhelt bűnösségét, amikor szó sincs rendszeres törlesztésről.

Helyes a folytatólagos és az üzletszerű minősítés is.

Az I. rendű terhelt a bank sérelmére ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, rövid időközönként, azonos sértett sérelmére követett el. Ez a folytatólagosság feltételeit kimeríti [Btk. 12. § (2) bekezdés].

Az üzletszerűség (Btk. 137. § 9. pont) tárgyi és alanyi feltétele szintén egyaránt adott.

Alanyi feltételeként annak van jelentősége, hogy a bűncselekményből származó (bármekkora) haszon (saját célú) elérésére törekvésnek egyben át kell fognia az ugyanolyan (vagy hasonló) jellegű bűncselekmény e célból történő ismételt (illetve ismétlődő) elkövetésére vonatkozó akaratelhatározást is.

Ezen szándék megállapítására következtetési alapot adhat – de nem önmagában – az elkövető életvitele, annak bűnöző jellege, jövedelmi helyzete, illetve a bűncselekményből származó haszon abban betöltött vagy betölteni szándékolt szerepe, aránya.

Ha a haszon reményében (s egyébként hasznot is realizálva) az ugyanolyan bűncselekmény hónapok múlva ismétlődő elkövetése bekövetkezett, akkor e körülményből már következik, hogy a magatartás szándéka az üzletszerű elkövetést is átfogta.

Az üzletszerűség esetében - szemben a folytatólagossággal - nem a „rövid időközökben” való elkövetésnek, hanem a rendszerességnek van jelentősége. Ehhez képest pedig az ismétlődésig eltelt idő hossza önmagában véve közömbös. (az üzletszerűsége ld. BH 2011.160. II. pont)

A rendszeresség - így az üzletszerűség - hiányához az alkalmosszerűséget viszont nyilvánvalóan kizárta teszi az alig 1 év alatt 14 esetben való elkövetés ténye.

A vonatkozó védői hivatkozás kapcsán a Kúria kiemeli, hogy minden büntethetőséget kizáró ok, s így a kóros elmeállapot is jogkérdést képez, az ok alapja ellenben ténykérdés.

Ha nincs az irányadó tényállásban (vagy az ügydöntő határozat más részében) olyan megállapítás, amely következtetési alapot jelent az okra, akkor az erre alapozott kifogás értelemszerűen tényállást támadó, és perújítás révén érvényesíthető.

Az ilyen érvelés mindig bizonyítást igényel és feltételez, ami felülvizsgálat tárgyát nem képezheti - hiszen felülvizsgálatban bizonyításnak nincs helye, minthogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható, amiből következik a bizonyítás tilalmazottsága, a tilalmat pedig a Be. 419. §-ának (1) bekezdése, illetőleg az abban utalt Be. 388. §-ának (2) bekezdése kifejezetten is kizárja.

A büntethetőséget kizáró okok közé tartozó kóros elmeállapot - egyéb feltételek mellett - a Be. 408. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján szolgálhat perújítás alapjául.

A tényállás irányadósága azt jelenti, hogy felülvizsgálatban a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs

lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, valamint a - minősítéssel kapcsolatos, vagy más büntető anyagi jogi szabály sérelme nélkül - kiszabott büntetés, illetve annak mértéke vitatására.

Ezzel szemben az indítvány olyan eljárásjogi indokokat hozott föl, amelyek nem szerepelnek a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában konkrétan és kimerítően meghatározott, a felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértések között.

Az I. rendű terhelt védője tévesen értelmezte a Be. 99. §-a (2) bekezdésének a) pontját olyan szabályként, hogy szakértő alkalmazása kóros elmeállapotra hivatkozó bizonyítási indítvány esetén kötelező.

A jelölt törvényhely szerint szakértő alkalmazása kötelező, ha a bizonyítandó tény, illetőleg az eldöntendő kérdés a személy kóros elmeállapota. E szabály értelme valójában az, hogy kóros elmeállapot az ezt véleményező szakértés alapján állapítható meg.

A szakértő alkalmazása kirendeléssel történik [Be. 100. § (1) bekezdés], amelyre az eljáró hatóság (bíróság, ügyész, nyomozó hatóság) jogosult [Be. 102. § (1) bekezdés]. A szakértő alkalmazásának másik útja, ha arra a védelem (terhelt, védő) kéri fel, a felkért szakértőként való bevonásáról a bíróság, illetőleg a vádirat benyújtása előtt az ügyész határoz [Be. 112. § (1)-(2) bekezdés].

A bizonyítási indítvány pedig a bíróságot nem köti, teljesítéséről szabad belátása szerint pervezető végzéssel dönt, azt indokolnia nem kell, és elutasításának indokait az ügydöntő határozatban kell kifejtenie [Be. 260. § (1) bekezdés].

A másodfokú bíróság a vonatkozó bizonyítási indítvány elutasításának indokát a végzésében megadta (3. oldal második bekezdés). Felülvizsgálatban pedig nem vizsgálható, hogy az elutasítás megokolása helytálló-e.

A Kúria megjegyzi, hogy a magánokirat-hamisítás 23 rendbelinek minősítése téves. Ezáltal azonban nem vált törvénysértővé a büntetés.

A folytatólagosan elkövetett csalás büntettségéhez kapcsolódó 14 rendbeliséggel szemben 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége a helytálló minősítés - figyelemmel a Btk. 12. §-ának (2) bekezdésére, melynek feltételrendszere maradéktalanul megvalósult.

Ugyanis a BKv 36. számú vélemény és további jogesetek [(BH 1981.390.); (BH 2002.210.)] szerint a magánokirat-hamisítás folytatólagosan elkövetett, ha a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú - ugyanazon vagy több - magánokiratot ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának vagy megszűnésének bizonyítására többször használják, és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei is fennállnak.

A folytatólagosságra tekintettel - legalábbis a minősítés szempontjából - közömbös a felhasznált magánokiratok száma, az legfeljebb a büntetés kiszabása körében jöhet figyelembe.

A csalás büntettségének kísérleténél és a csalásnak nem értékelt cselekményeknél viszont a magánokirat-hamisítás rendbelisége a felhasznált valótlan tartalmú magánokiratok számához igazodik, hiszen a Btk. 276. §-a szerint ezt a bűncselekményt az követi el, aki hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú „magánokiratot” használ. Ezzel szemben nem lehet érvelni azon az alapon, hogy ilyen több magánokirat azonos ügylethez való felhasználása történik-e. Ez eltérő törvényi szabályozást igényelne.

Miután azonban a bíróság esetenként többes számban nevezte meg az azonos jellegű magánokiratokat (a csalás büntettségének kísérleténél a tényállás XXIII. pontjában „bankszámlakivonatok” és „telefonszámlák”, a csalásként nem értékelt cselekményeknél, például a tényállás V. pontjában „bankszámlakivonatok”, a X. pontjában „bankszámlakivonatok” és „telefonszámlák”), a rendbeliség pontosan nem állapítható meg.

A bíróság a csalásoknál nem jelölte meg a kárra és annak mértékére vonatkozó értelmező törvényhelyeket, holott azok a tényállás részét képezik.

A kár a bűncselekménnyel a vagyonban okozott értékcsökkenés (Btk. 137. § 5. pont), és

- nagyobb, ha kétszázezer forintot meghalad, de kétmillió forintot

nem halad meg [Btk. 138/A. § b) pont, a csalás büntettének kísérleténél], és

- jelentős, ha kétmillió forintot meghalad, de ötvenmillió forintot nem halad meg [Btk. 138/A. § c) pont, a folytatólagosan elkövetett csalás büntetténél].

Ekként a Kúria - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s az I. rendű terhelt tekintetében a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2013. január 15.

Dr. Márki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Feleky István s.k.
előadó bíró, Dr. Székely Ákos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

írnok
BÉ